

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 417/2014-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť M. U., zastúpeného Advokátskou kanceláriou MAĎAR & Partners, s. r. o., Námestie Š. Moyzesa 26, Banská Bystrica, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 Tpo 85/2013 a jeho uznesením zo 7. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tpo 85/2013 a jeho uznesením zo 7. januára 2014 p o r u š i l základné práva M. U. zaručené čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tpo 85/2013 zo 7. januára 2014 v časti týkajúcej sa sťažnosti M. U. z r u š u j e .

3. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý zaplatiť M. U. finančné zadost'učinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. M. U. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,88 € (slovom tristoštyridsať eur a osemdesiatosem centov), ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu MAĎAR & Partners, s. r. o., Námestie Š. Moyzesa 26, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti M. U. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 417/2011-13 z 24. júla 2014 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť M. U. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 Tpo 85/2013.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže právny zástupca sťažovateľa podaním z 25. septembra 2014 a predseda krajského súdu vo vyjadrení z 3. septembra 2014 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal preto z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a d) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 623/2013 z 22. decembra 2013 bol

sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pričom väzba začala plynúť 19. decembra 2013 o 14.58 h. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ bezprostredne po jeho vyhlásení priamo do zápisnice sťažnosť, ktorú potom následne odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu. Dôvody sťažnosti boli okresnému súdu odoslané 27. decembra 2013 faxom, ako aj mailovým podaním, a tiež aj prostredníctvom pošty, pričom poštová zásielka bola okresnému súdu doručená 30. decembra 2013. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 85/2013 zo 7. januára 2014 bola sťažnosť zamietnutá. Toto uznesenie bolo doručené obhajcovi sťažovateľa 16. januára 2014.

Napriek tomu, že sťažovateľ podanú sťažnosť prostredníctvom obhajcu riadne odôvodnil, krajský súd vo svojom uznesení konštatuje, že *„proti tomuto uzneseniu zahlásil do zápisnice sťažnosť obvinený M. U., ale aj obvinený M. V., ktorú však bližšie písomne neodôvodnili“*.

V rámci podaných písomných dôvodov sťažnosti požiadal sťažovateľ pre prípad, že by dôvody väzby boli dané, aby bola väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, aby mu zároveň bola uložená povinnosť dostavovať sa na všetky úkony orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ako aj povinnosť preberať úradné zásielky.

Hoci žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby bola krajskému súdu prostredníctvom okresného súdu riadne doručená, podľa sťažovateľa krajský súd sa jej vôbec nevenoval, pričom jeho rozhodnutie neobsahuje výrok týkajúci sa tejto žiadosti. V odôvodnení uznesenia úplne absentujú úvahy o možnosti nahradenia väzby. Pritom bolo povinnosťou krajského súdu možnosťou nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom mediačného a probačného úradníka sa zaoberať a rozhodnúť o nej, a to dokonca aj v takom prípade, keby takáto žiadosť nebola výslovne uplatnená.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 2 Tpo 85/2013

s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu zo 7. januára 2014 v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Alternatívne požaduje, aby po zrušení uznesenia bolo krajskému súdu prikázané prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby. Domáha sa tiež finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 €.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 3444/14 z 3. septembra 2014 doručeného ústavnému súdu 9. septembra 2014 vyplýva, že požiadal predsedu senátu 2 Tpo o vyjadrenie k veci. V tomto vyjadrení predseda senátu uviedol, že vec bola so sťažnosťou proti rozhodnutiu o väzbe predložená krajskému súdu 27. decembra 2013 o 12.46 h. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013 vyplýva, že sa v ňom nachádzajú písomné dôvody sťažnosti, ktoré mali byť okresnému súdu zaslané 27. decembra 2013 o 11.18 h. Písomné dôvody boli následne predložené krajskému súdu až 30. decembra 2013, teda po predložení spisu krajskému súdu. V spise sa nenachádza záznam, kedy bola sťažnosť v origináli súdu predložená, keďže ako už bolo uvedené, spis so sťažnosťou bol predkladaný už 27. decembra 2013, a teda sťažnosť bola doposielaná dodatočne. Nie je však zrejmé, kedy bola predložená predsedovi senátu. Vzhľadom na to, že krajský súd vo svojom uznesení konštatoval, že sťažnosť zdôvodnená nie je, zrejme v čase jeho rozhodovania ani prípravy na rozhodnutie sťažnosť nebola súčasťou trestného spisu, pričom sťažnosť zaslaná telefaxom 27. decembra 2013, ako aj originál sťažnosti 30. decembra 2013 boli zaslané za spisom dodatočne, avšak z dôvodu absencie obálky či iného dokladu o doručení nie je možné zistiť, kedy sa tak stalo. K tomuto záveru viedla predsedu senátu aj tá skutočnosť, že sťažnosť bola faxom doručená 27. decembra 2013 o 11.18 h a trestný spis bol krajskému súdu predložený 27. decembra 2013 o 12.46 h, pričom v predkladacej správe bolo uvedené, že sa predkladá sťažnosť z č. l. 24, teda sťažnosť uvedená do zápisnice po vyhlásení uznesenia okresného súdu o vzatí do väzby. Žiadnu inú sťažnosť predkladacia správa neobsahuje.

Z vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa z 25. septembra 2014 doručeného ústavnému súdu 29. septembra 2014 vyplýva, že trvá na porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

II.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013 z 22. decembra 2013 vyplýva, že ním bol sťažovateľ (popri ďalšom obvinenom) vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku s účinnosťou od 19. decembra 2013 o 14.58 h.

Z písomných dôvodov sťažnosti z 26. decembra 2013 podaných prostredníctvom obhajcu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013 z 22. decembra 2013 inter alia vyplýva, že sťažovateľ žiada, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a prepustil ho z väzby, alebo alternatívne uložil mu dohľad probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čím by sa nahradila jeho väzba. Zároveň by mu mala byť uložená povinnosť oznámiť orgánu činnému v trestnom konaní každú zmenu miesta pobytu, ako aj povinnosť dostavovať sa na všetky úkony orgánov činných v trestnom konaní a súdu, a tiež povinnosť preberať úradné zásielky.

Z doručky pripojenej k písomným dôvodom sťažnosti vyplýva, že sťažnosť bola doručená do poštového priečinku okresného súdu 30. decembra 2013.

Z dokladu o výsledku odosielania faxu vyplýva, že písomné dôvody sťažnosti boli faxované okresnému súdu (na tel. číslo 0250118575) 27. decembra 2013 o 12.32 h.

Z počítačového výstupu z 27. decembra 2013 vyplýva, že uvedeného dňa o 11.17 h z Advokátskej kancelárie MAĎAR & Partners (lucia.saktorova@madar-partners.sk) bola do elektronickej podateľne okresného súdu (podatelnaosba1@justice.sk) elektronicky zaslaná písomnosť označená ako „*SŤAŽNOSŤ-písomné dôvody, obv. M. U..., zast. JUDr. Miloš Maďar, PhD. LL.M.-advokát, konateľ proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I. o vzatí do väzby, zo dňa 22. 12. 2013*“.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 85/2013 zo 7. januára 2014 vyplýva, že ním bola zamietnutá inter alia sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného

súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013 z 22. decembra 2013. Podľa odôvodnenia uznesenia „*Proti tomuto uzneseniu* (uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013 z 22. decembra 2013, pozn.) *zahlásil do zápisnice sťažnosť obvinený M. U., ale aj obvinený M. V., ktorú však bližšie písomne neodôvodnili.*“.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 623/2013, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že podanie označené ako „*SŤAŽNOSŤ - písomné dôvody proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava I. o vzatí do väzby, zo dňa 22.12.2013, v konaní sp. zn.: 0 Tp 623/2013*“ zasielané elektronicky bolo podľa dátumovej pečiatky okresnému súdu doručené 27. decembra 2013 o 11.18 h. Podanie je datované 26. decembra 2013. V spise sa ďalej nachádza rovnako označené a rovnako znejúce podanie, zrejme zasielané faxom, avšak bez označenia času jeho doručenia. To isté podanie je v spise založené ešte raz a je opatrené dátumovou pečiatkou okresného súdu z 30. decembra 2013, avšak bez obálky.

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 85/2013, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že predkladacia správa podpísaná samosudcom okresného súdu bola krajskému súdu doručená 27. decembra 2013 o 12.46 h. Predložená bola inter alia sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu z 22. decembra 2013 nachádzajúca sa na č. 1. 24 spisu. Podľa zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 85/2013 neverejné zasadnutie sa konalo 7. januára 2014 od 9.30 h do 9.40 h.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 292/2014 z 12. júna 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 43/2014 z 3. júla 2014 vyplýva, že nimi bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby v rámci prípravného konania.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T 32/2014 zo 7. júla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 76/2014 z 18. júla 2014 vyplýva, že nimi bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe po podaní obžaloby, ku ktorému došlo 20. júna 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Sťažovateľ považuje za porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru skutočnosť, že krajský súd nebral do úvahy ním podané dôvody sťažnosti proti uzneseniu

okresného súdu, hoci tieto boli okresnému súdu doručené ešte predtým, ako krajský súd o sťažnosti rozhodol.

Krajský súd tvrdí, že písomné dôvody sťažnosti boli krajskému súdu predložené až 30. decembra 2013, teda dodatočne, keďže spis okresného súdu bol predložený už 27. decembra 2013. Nie je však zrejmé, kedy bola sťažnosť (dôvody sťažnosti) predložená predsedovi senátu. Z konkrétnych okolností treba usudzovať, že v čase prípravy na rozhodnutie, ako aj v čase rozhodovania dôvody sťažnosti neboli súčasťou trestného spisu. Faxovaná sťažnosť, ako aj originál sťažnosti boli zaslané dodatočne, avšak z dôvodu absencie obálky či iného dokladu o doručení nie je možné zistiť, kedy sa tak stalo.

„Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie“ (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

O zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru rozhoduje súd. Z organického hľadiska pojem súd má rovnaký význam ako v čl. 6 ods. 1, t. j. musí ísť o orgán nezávislý od výkonnej moci a od strán a nestranný. Iná otázka je, či konanie pred súdom podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí poskytovať aj rovnaké garancie procesnej povahy ako v čl. 6 ods. 1. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v čl. 6 ods. 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4. Určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4. Tieto záruky nemusia byť nutne rovnaké, ako sú tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 v prípade rozhodovania vo veci samej (De Wilde c. Belgicko, Winterwerp c. Holandsko).

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že medzi účastníkmi konania je nesporné (a vyplýva to nepochybne aj z listinných dôkazov), že sťažovateľ sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil písomným podaním z 26. decembra 2014, ktoré bolo okresnému súdu doručené elektronicky 27. decembra 2013 a poštou 30. decembra 2013. Nesporné je tiež, že krajský súd, ktorý o sťažnosti rozhodol

7. januára 2014, písomné dôvody sťažnosti z 26. decembra 2014 nemal k dispozícii a s ich obsahom sa preto nijako nezaoberal.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu, ktorý sa opiera o stanovisko predsedu senátu krajského súdu, možno vyvodit', že dôvody sťažnosti (nie je pritom jasné, či krajský súd má na mysli elektronicky alebo faxom doručené vyhotovenie, i keď z ďalšieho textu sa dá usúdiť, že by mohlo ísť o elektronické podanie) boli krajskému súdu predložené 30. decembra 2013, avšak bez dôkazu o tom, či a kedy bol doručený originál. Nie je tiež zrejmé, kedy boli dôvody sťažnosti predložené predsedovi senátu. Zároveň k dôvodom sťažnosti zaslanej faxom 27. decembra 2013, ako aj k originálu dôvodov sťažnosti doručenému 30. decembra 2013, ktoré boli zaslané krajskému súdu dodatočne za spisom, nie je pripojená obálka, či iný doklad o doručení, a preto nie je možné zistiť, kedy k doručeniu došlo.

Krajský súd sa bráni jednak tým, že predseda senátu konajúceho vo veci nemal dôvody sťažnosti k dispozícii, a ďalej tým, že nie je preukázaný čas predloženia originálu dôvodov sťažnosti krajskému súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti zo skutkového hľadiska poznamenáva, že zo spisov okresného súdu a krajského súdu nezistil, že by okresný súd dôvody sťažnosti z 26. decembra 2013 vôbec predložil krajskému súdu. Z predkladacej správy (ako na to správne poukazuje predseda krajského súdu) vyplýva, že bola predložená sťažnosť z č. 1. 24, teda ústne do zápisnice hneď po vyhlásení uznesenia okresného súdu podaná sťažnosť. V spisoch nie je stopa o tom, že by boli dôvody sťažnosti, či už elektronicky, faxom, alebo v origináli poštou zaslané, okresným súdom dodatočne (po predložení spisu) krajskému súdu dané k dispozícii.

Treba teda konštatovať, že i keby krajský súd zo subjektívneho hľadiska nezavinil skutočnosť, že sa o dôvodoch sťažnosti nedozvedel a že na ne nemohol prihliadať, nič to nemení na tom, že prinajmenšom z objektívneho hľadiska vzaté základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy porušil (bod 1 výroku nálezu).

V danej súvislosti možno zovšeobecniť, že ak sa druhostupňový súd vôbec nezaobera dôvodmi sťažnosti podanej obvineným proti uzneseniu o vzatí do väzby, hoci obvinený tieto dôvody včas predložil, dochádza tým k závažnému zásahu do jeho obhajobných práv, keďže tieto sa vzťahujú nielen na konanie vo veci samej (na rozhodovanie o vine a treste), ale aj na konanie o väzbe.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Berúc do úvahy citované ustanovenie, ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 85/2013 zo 7. januára 2014 (bod 2 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd po zrušení uznesenia krajského súdu vec vrátil na ďalšie konanie. Takýto postup však v danom prípade neprichádzal do úvahy, a to vzhľadom na skutočnosť, že proti sťažovateľovi bola 20. júna 2014 podaná obžaloba, v dôsledku čoho jurisdikcia sudcu pre prípravné konanie už skončila a o ďalšom trvaní väzby môže rozhodovať už len senát konajúci vo veci samej. Nie je teda možné spiatočne posudzovať dôvodnosť väzby sťažovateľa počas prípravného konania (mutatis mutandis I. ÚS 204/05). Preto tejto časti sťažnosti nebolo možné vyhovieť (bod 5 výroku nálezu).

Ústavný súd uložil krajskému súdu zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € (bod 3 výroku nálezu).

Hoci ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom, nemohol zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, keďže možnosť ďalej preskúmať dôvodnosť väzby sťažovateľa v prípravnom konaní už nie je daná vzhľadom na to, že prípravné konanie sa už podaním obžaloby skončilo, čím sa skončila aj jurisdikcia

súdu pre prípravné konanie. Znamená to vo svojich dôsledkoch, že pochybením, ktorého sa krajský súd objektívne dopustil, bolo s konečnou platnosťou zmarené právo sťažovateľa na súdne preskúmanie dôvodnosti trvania jeho väzby v prípravnom konaní. Došlo teda vlastne k denegationis iustitiae. Na nápravu takto vzniknutej ujmy bolo potrebné priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výšku ústavný súd ustálil vzhľadom na okolnosti prípadu, následok, ku ktorému došlo, a princíp spravodlivosti sumou 4 000 €. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku (sťažovateľ požadoval priznať 5 000 €) mu nebolo možné vyhovieť (bod 5 výroku nálezu).

Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 340,88 €. Za dva úkony v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a sťažnosť) priznal dvakrát po 134 €. Ďalej priznal aj dva režijné paušály po 8,04 € a napokon aj daň z pridanej hodnoty vo výške 56,80 €. Vyhovel tým požiadavke sťažovateľa, ktorý sa domáhal priznania sumy 340,90 € (bod 4 výroku nálezu).

Napokon nebolo možné vyhovieť sťažnosti v časti požadujúcej vyslovenie porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj v časti požadujúcej alternatívne prikázať krajskému súdu po zrušení uznesenia prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby (bod 5 výroku nálezu).

V danom prípade neprichádza do úvahy namietané porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, pretože vzatie do väzby je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Označený čl. 5 ods. 3 dohovoru sa týka rozhodovania o ďalšom trvaní väzby (pozri už citované rozhodnutia vo veciach *De Wilde c. Belgicko*, *Winterwerp c. Holandsko*).

Keďže z dôvodov už uvedených neprichádzalo do úvahy vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie, nebolo možné ani vyhovieť požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne

Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Vzhľadom na citované ustanovenie treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014